

Sygn. akt I CNP 58/10

POSTANOWIENIE

Dnia 7 kwietnia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie ze skargi J. S. o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego postanowienia Sądu Apelacyjnego z dnia 15 lipca
2008 r., wydanego w sprawie
z wniosku J. S.
przy uczestnictwie H. B., obecnie S.
o nadanie klauzuli wykonalności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 kwietnia 2011 r.,

umarza postępowanie wywołane skargą.

Uzasadnienie

J. S. wniosła w dniu 13 lipca 2010 r. skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Apelacyjnego z dnia 15 lipca 2008 r., zmieniającego postanowienie Sądu Okręgowego w W. z dnia 14 grudnia 2007 r. i oddalającego wniosek skarżącej o nadanie klauzuli wykonalności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W dniu 25 września 2010 r. wskutek wejścia w życie ustawy z 22 lipca 2010 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz. U. Nr 155, poz. 1037) zmienił się stan prawny w zakresie dotyczącym skargi na niezgodność z prawem prawomocnego orzeczenia. Według nowego stanu prawnego, przedmiotem skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem mogą być tylko prawomocne wyroki kończące postępowanie w sprawie, prawomocne postanowienia co do istoty sprawy kończące postępowanie w sprawie wydane w postępowaniu nieprocesowym, prawomocne postanowienia wydane w postępowaniu o uznanie i stwierdzenie wykonalności orzeczeń sądów państw obcych oraz prawomocne postanowienia wydane w postępowaniu o uznanie i stwierdzenie wykonalności wyroku sądu polubownego wydanego za granicą lub ugody zawartej przed sądem polubownym za granicą (art. 424¹, art. 519², art. 1148¹ § 3, art. 1151¹ § 3 i art. 1215 § 3 k.p.c.). Inne prawomocne orzeczenia, w tym postanowienia incydentalne, a także orzeczenia wydane w postępowaniu egzekucyjnym oraz upadłościowym i naprawczym, nie mogą być przedmiotem skargi (art. 767⁴ § 3 k.p.c. oraz art. 33 ust. 3 i art. 223¹ Prawa upadłościowego i naprawczego), jeżeli jednak przez ich wydanie została wyrządzona szkoda, strona może mimo to wystąpić z powództwem o naprawienie tej szkody przez Skarb Państwa (art. 424^{1b} oraz art. 417¹ § 2 k.c.).

W świetle obecnie obowiązujących przepisów skarga wniesiona przez J. S. jest więc niedopuszczalna. W wymienionej wyżej ustawie nowelizującej Kodeks postępowania cywilnego brak także przepisu nakazującego stosowanie dotychczasowego stanu prawnego do skarg wniesionych przed jego zmianą i według niego dopuszczalnych.

Dlatego skarga J. S. nie może zostać rozpatrzona.

Co do sposobu orzekania w przedmiocie skarg dopuszczalnych w chwili ich wniesienia, a obecnie już niedopuszczalnych, zarysowała się w judykaturze rozbieżność poglądów. Według jednego stanowiska podlegają one odrzuceniu jako niedopuszczalne (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 października 2010 r., III CNP 32/10, LEX nr 688686), według zaś drugiego stanowiska postępowanie wywołane ich wniesieniem ulega umorzeniu z powodu zaistniałej później przeszkody do jego prowadzenia (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 grudnia 2010 r., II CNP 76/10, LEX nr 707862).

Właściwsze wydaje się to drugie stanowisko, dlatego postępowanie wywołane skargą J. S. umorzono na podstawie art. 355 § 1 w związku z art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c.